

บทอ่านหน้าสนใจ

เรื่อง เติมน้ำที่เกินครึ่งแก้ว (ต้นทุนเวลา)

ถ้าเห็นแก้วน้ำที่มีน้ำอยู่เกินครึ่งแก้ว เราจะรู้สึกว่ายังมีมาก แต่เมื่อน้ำไม่ถึงครึ่งเราถึงจะเริ่มรู้สึกว่าเหลือน้อย ถ้าต้องเติมน้ำลงไปแก้วย่อมไม่มีใครอยากเติมน้ำที่เกินครึ่งแก้ว ซึ่งมันก็เป็นความรู้สึกที่สมเหตุผล จะรีบไปทำไม?...

หากชีวิตคนเรามีค่าเฉลี่ยอายุอยู่ที่ 80 ปี ในยามที่อายุยังไม่ถึง 40 ในที่นี้เรียกได้ว่าไม่ถึงครึ่ง หลายคนย่อมไม่ยากัดดินรน ไม่มีเป้าหมาย หรือรีบไขว่คว้าความ “มั่นคง” กันนัก แต่หลังอายุ 40 เป็นต้นไป... ไข่แล้วมันเหลือไม่ถึงครึ่ง ถ้ายังไม่มั่นคง นี่คือนิสัยที่ควรหวั่นไหว เพราะชีวิตมันไม่ง่ายเหมือนการเติมน้ำ...

มุมหนึ่งก็เหมือนจะบอกเล่าเรื่องราวของตัวเองที่จริง ๆ ชีวิต ณ วันนี้ดูยุ่งยาก ละเอียด และมีกรอบเสียเหลือเกิน (เมื่อมองอย่างผิวเผิน) แต่จากคนที่เคยรักอิสระและดิ้นรนมากอย่างผมต้องเปลี่ยนไป มันก็ไม่ใช่ว่าการผิมนั้นแต่เนิ่นเดียว เพียงเพราะไม่อยากเสียเวลาไปอีกแล้ว...

“ระเบียบทำให้ง่าย วินัยทำให้ก้าวหน้า” เรื่องนี้เคยเขียนไว้เป็นบทความสั้นก่อนหน้านี้ นี่อาจเป็นบทความที่มองบนภาพที่กว้างขึ้น หลายคนยังมองโลกเพียงมิติเดิมหรือแค่บางมิติ หาแต่ความสุขที่คิดว่าหลากหลาย บนความรู้สึกว่า “เวลาที่ยังมี” และชีวิตยังอยากมีประสบการณ์ มันก็ไม่ผิดเลย เพียงแต่จุดหนึ่งจะเข้าใจได้ว่า มันก็ต้องมา “คู่กัน” กับการสร้างหลายสิ่งอย่างเพื่อ “อนาคต” ไว้ด้วย

น้ำยังมีมาก ก็เหมือนเวลายังเหลือมาก มีเวลาให้พลาดอีกมาก มีเวลาให้เริ่มใหม่อีกหลายครั้ง แต่มันก็มีขีดจำกัดและยากจะประเมินว่า ก็ครั้งนั้นมันก็ครั้งกันแน่ เพราะการเริ่มใหม่หลายเรื่องก็ใช้เวลานาน ยิ่งคิดน้อยไปปล่อยพลาดแล้ว พลาดอีก จนจุดหนึ่งพบว่าแก้ไขไม่ได้ คล้ายแก้วน้ำที่พร่องแต่น้ำในขวดนั้นหมดเสียแล้ว(เติมไม่ได้) ก็ต้องหวังแค่ใครจะช่วยเติม แล้วใครล่ะ?

หลายคนมีต้นทุนมากจนคิดว่าเคยเติมได้ เคยเติมอยู่ ประมาทและหลงลืมไปว่า แม้จะเติมได้บ่อยครั้งกว่าคนอื่น แต่มันก็มีวันหมด เปรียบเสมือนคนที่คิดว่าตนมีต้นทุนชีวิตที่ดี ด้านการเงิน ด้านโอกาส แต่ที่สุดเวลาคนเราก็เท่ากัน

กล่าวแบบคนวัยเกิน 40 มาแล้วจึงบอกได้เลยว่าบทความนี้เป็นโคตรร้ายของคนวัยเดียวกันหรืออายุมากกว่า เพราะมันยากเหลือเกินที่จะเปลี่ยน ปรับในหลายเรื่องให้ดีขึ้น กับเวลาที่เหลือน้อย แถมบางคนปล่อยจนต้นทุนติดลบมากเกินไป แต่โชคดีเหลือเกินในคนที่วัยยังไม่ถึงครึ่ง แล้วอ่านบทความนี้อย่างตระหนักรู้ ย่อมเหมือนคนที่มองเพียงน้ำในแก้วของตัวเองว่ายังมีอีกมาก แต่เลือกที่จะเติมไว้สม่ำเสมอ

ถึงกระนั้นก็ตามชีวิตก็ยังจะต้องฟันวัยน้ำครึ่งแก้ว และน้อยเหลือเกินที่จะได้อะไรครบดังใจภายในวัยไม่กี่ปี เพราะไหนจะต้องหาเป้าหมาย ไหนจะต้องค้นหาตัวตน ไหนกว่าจะรู้ว่าความสุขแท้ของตัวเองคืออะไร ไหนจะปัญหาความสัมพันธ์ และไหนจะต้องสร้างความมั่นคงให้ตนเอง (มุ่งงานหาเงิน) ดังนั้นแม้จะอายุมากแค่ไหน วันหนึ่งอาจจะเข้าใจได้ไม่ยากว่า การใช้ชีวิตอยู่บนแบบแผน คือการรักษาสมดุลให้ชีวิตที่จะได้ทั้งสุข ได้ทั้งสร้าง และวางชีวิตไปได้ดีจนวันสุดท้าย...

เพราะต้นทุนสำคัญที่สุดของเราคือเวลา ไม่ว่าวันนี้จะ 40, 60 หรือ 80 หากมีกระบวนการนี้ไว้มันจำทำให้เรารู้ว่าพรุ่งนี้จะหายไปเพื่ออะไร..

ที่มา <https://sirichaiwatt.com/บทความดีๆ/เรื่องเล่าเรื่องราวดีๆ/a-life-in-a-day/เติมน้ำที่เกินครึ่งแก้ว>

“ฉลาด” กับ “คิดเป็น”

ความ “ฉลาด” กับการ “คิดเป็น” ผิดเพี้ยนอาจดูคล้าย แต่ดูให้ดีๆ ต่างแตกต่าง เพราะ “คนคิดเป็น อาจไม่ต้องฉลาด คนฉลาด อาจคิดไม่เป็น”

ในบริบทหนึ่ง ความฉลาดอาจสะท้อนถึง ไหวพริบ เซอร์ปัญญา ความฉับไวทางความคิด ดูจะเป็นแนวใครดีใครได้ ใครไว ใครเด่น ใครเห็นคนนั้นได้โอกาส...

แต่การ “คิดเป็น” ย่อมมาจากประสบการณ์ และสิ่งสำคัญ คือ สติ กับการเรียนรู้ ดังที่ทราบดี ฉลาดแค่ไหนก็พลาดได้ แต่จะฉลาดหรือไม่ หากผิดพลาดหรือเกิดอะไรขึ้นแล้วไม่มีสติ ไม่เรียนรู้ ไม่ดูตัวเอง ก็ยากจะ คิดเป็น

ความฉลาดสร้างความได้เปรียบได้ง่ายในหลายโอกาส แต่การคิดเป็น สร้างความยั่งยืน ก้าวหน้า และ

ความสมบูรณ์

เพราะหากฉลาดแต่คิดไม่เป็น เช่น ฉลาดแกมโกง ฉลาดแต่เรื่องเฉพาะหน้า ไปจนถึง “อวดฉลาด” ซึ่งแม้จะฉลาดจริง แต่ผลลัพธ์มันจะไม่สะท้อนความฉลาดเลยในอนาคต

แน่นอนว่า หากฉลาดและคิดเป็นด้วยคือสิ่งที่ดีมาก หรือในบางคนเขาบอกว่า “ฉลาดแล้วต้องเฉลียว” นั่นก็คล้ายกัน

แต่ก็เพราะเราไม่อาจฉลาดได้ทุกเรื่องทุกเวลา การคิดเป็นจึงสำคัญเสมอ

แต่ที่น่าห่วงที่สุดคือ ไม่ฉลาด แถมยังคิดไม่เป็น คนเช่นนี้เห็นที่จะผิดซ้ำซาก หลงทางไปตลอด มีอะไรก็คงไม่เหลือ มีใช้แค่ทรัพย์สิน เงินทอง แต่หลาย ๆ อย่างรวมทั้งอนาคต เพราะมีประสบการณ์ เจอสถานการณ์ใดแต่ “คิดไม่เป็น” เลย คนฉลาดมากแค่ไหน ก็ช่วยเขาไม่ได้หรอก...

เราฉลาดแค่ไหนจึงอาจไม่สำคัญ วันนี้ทบทวนหรือยัง เรื่องไหนที่เรายังคิดไม่ได้ คิดไม่เป็นเสียที่...

ที่มา <https://sirichaiwatt.com/บทความดีๆ/ฉลาด-กับ-คิดเป็น>

โชคที่เราไม่เก่งมาก่อน

“ก็เขาเก่งนี่” ประโยคที่นัยหนึ่งก็ชื่นชม นัยหนึ่งก็ประชดประชัน แล้วบางทีก็ไม่ใช่ประชดใครแต่ประชดจิตใจตัวเอง จริงอยู่มีหลายเรื่องที่เราเก่งสู้เขาไม่ได้ แต่เราล้วนเก่งขึ้นได้ ทว่าหากต้องแข่งขันกัน เชื่อหรือไม่ บางเรื่องก็โชคที่เราไม่เก่งมาก่อน

ความเก่ง เกิดขึ้นได้หลายแบบไม่ว่าจะ ความหมั่นเพียร(ฝึกซ้อม), ประสบการณ์, สิ่งแวดล้อมเกื้อหนุน, มีต้นทุนบางอย่างดี เหมือนคนเกิดมาร่างกายสูงใหญ่มีโอกาสเก่งในกีฬาหลายประเภท นี่ก็ถือว่าต้นทุนดี แต่เหล่านี้เองจึงย้อนไปบั่นทอนคนที่คิดว่าตนไม่เก่ง เช่น เราขี้เกียจ-ไม่มีเวลาซ้อม, เราไม่เคยทำมาก่อน, ยังไม่พร้อม, ต้นทุนไม่ดีเหมือนเขา ส่วนหนึ่งก็ใช้ว่าผิด แต่แน่นอนไม่ถูก และกลายเป็นถ่วงอนาคตอย่างมาก

เป็นที่วิพากษ์กันหลากหลายว่า การที่บริษัทรถยนต์ Tesla สามารถพัฒนาและผลิตรถไฟฟ้าก้าวหน้าได้รวดเร็วก็เพราะ “เขาไม่เคยทำมาก่อน” โดยหมายถึงไม่เคยทำรถน้ำมันมาก่อน เรียกได้ว่าไม่ได้ “เก่ง” มาจากไหน แต่นั่นเองเขาจึงไม่ต้องยึดติดกับกรอบวิศวกรรมของเครื่องยนต์แบบเดิม ๆ เขาก่อร่างแนวคิดขึ้นมาใหม่ทั้งหมด มันจึงทำให้ง่ายต่อการพัฒนา เพราะที่จริงเครื่องยนต์รถไฟฟ้า กับน้ำมันนั้นแตกต่างกันสิ้นเชิง แม้ภาพรวมผิวเผินก็คือขับเคลื่อนให้ล้อวิ่งได้เหมือนกัน

บริษัทรถน้ำมันส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าจะทำรถไฟฟ้าออกมาไม่ได้ ทำกันได้นาน แต่ที่พัฒนาได้ช้ากว่า บ้างเพราะยังคงเสียดายบางเรื่องที่พัฒนามาหลายสิบปี อย่างคงสิ่งที่เคยดีเยี่ยมบนรถน้ำมัน บางรายก็อาจประมาณคิดว่าเราเก่ง ถ้าถึงเวลาจะปรับตัวไปก็ใช้เวลาไม่นาน (อาจจะจริงก็ได้ เพราะสัดส่วนรถไฟฟ้าแม้จะเติบโตแต่ระดับความเชื่อมั่นและยอดซื้อก็ยังไม่มากในภาพรวม) และอีกปัจจัยสำคัญคือระบบ Supply Chain ที่หลายค่ายรถยนต์สร้างมานาน (ถ้าทั้งนั้นที่อาจหมายถึงลูกโซ่ทางเศรษฐกิจลูกโต) แต่อย่างไรก็ตาม Tesla ถือว่า “เก่ง” และเป็นที่ยอมรับในโลกยานยนต์ไฟฟ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

อีกตัวอย่างที่ใกล้ตัวมาหน่อย เช่น เรื่องงานเขียนที่มีบทความมากมาย ผู้เขียนบางคนแค่แปลมาจากบทความหรือหนังสือภาษาอังกฤษแล้วแปลมาเป็นผลงานตัวเอง ซึ่งส่วนหนึ่งหากไม่ได้แค่แปลเฉย ๆ ก็ไม่ผิดอะไร เพราะหลายเรื่องผมก็เคยได้แรงบันดาลใจต่อยอดจากการได้อ่านมาเช่นกัน สิ่งที่น่าเสียดายคือผม “ไม่เก่ง” ภาษาอังกฤษมากนัก บทความผมส่วนใหญ่จึงมาจาก มุมคิด การสังเกต และเหตุการณ์จริงรอบตัว แต่นั่นมันก็ทำให้ผม “เขียนได้เองเรื่อย ๆ” มีบทความออกมามากมายจนทุกวันนี้ และยังคงมีต่อไป โดยไม่ต้องไปเสาะหาหรือจนกว่าจะเจอบทความถูกใจ หรือต้องกังวลจะถูกตำหนิว่าไม่ได้คิดเอง หรือหวังว่ามันจะไปเข้าคนอื่น(ที่แปลมาเหมือนกัน)

นอกจากนี้ในอาชีพ และธุรกิจที่ผมทำ ผมก็ถือว่าใหม่ในสายนี้ ผ่านประสบการณ์น้อยมาก แต่หลังจากนั้นร่วม 10 ปีที่ทำมาได้ล้วนเพราะไม่เก่งมาก่อนนี่แหละ

เชื่อว่ามีอีกหลายเรื่องในการทำงาน การทำธุรกิจ หรือแนวคิดต่าง ๆ ของคนเรา ไม่สำคัญเลยว่าเราเคยเก่งมาก่อนไหม เพราะการคิดว่าเก่งหรือไม่เก่งในวันนี้ บางทีมีแต่ข้อเสีย ในเชิงหากไม่เอาไป “กอดค้นตัวเอง” ก็ “หลงตัวเอง” สำหรับผม ผลลัพธ์ที่ดีก็ทำต่อ ไม่ได้ก็คิดใหม่ มีอะไรให้ทำเรื่อย ๆ สนุกดี

ที่มา <https://sirichaiwatt.com/บทความดีๆสั้นๆ/โชคที่เราไม่เก่งมาก่อน>

ไม่มองหา จะมองเห็น

ไม่มองหา จะมองเห็น ได้ยังไง? นั่นสินะ โดยทั่วไปแล้ว หากเราอยากจะ “พบ-เห็น” เราก็ต้องมองหาสิ่งนั้น ในสิ่งที่ต้องการ แต่ยังมีบางเรื่องเพราะมัวแต่มองหาจึงมองไม่เห็น..

เวลาที่คนไปเดินซูเปอร์มาร์เก็ต จะมี 2 ลักษณะใหญ่ ๆ แบบแรกรู้อยู่แล้ว มีความตั้งใจอยู่แล้วว่าจะเข้าไปซื้ออะไร ก็จะเดินมุ่งไปยังส่วนนั้น ชั่งวางสินค้านั้น หรือเลือกดูเฉพาะสินค้าที่ตั้งใจมาซื้อ เมื่อเลือกได้หรือได้ครบก็ออกไปจ่ายเงิน นี่คือตัวอย่างคือพฤติกรรม “มองหา”

แบบที่สอง คือ ไม่แน่ใจว่าจะมาซื้ออะไรกลับบ้านบ้าง หรืออาจมีบ้างที่มองหาในสิ่งเบื้องต้น เช่นว่าพิษขู่มด ซึ่งตั้งใจไว้อย่างเดียว แต่พอเดินเข้าไปก็กวาดตาเดินดูไปเรื่อย ดูทุกช่อง ดูทุกชั้น จนพอใจ แน่ใจว่าก็ได้มาแล้วหลายอย่าง ก่อนจะออกไปจ่ายเงิน เช่นนี้คือ “ไม่มองหา”

สองแบบนี้คนที่มักจะ “ได้อะไรมากกว่า” คือ แบบสอง เพราะ “ไม่มองหา จึงเห็นอะไรไปเรื่อย” ซึ่งคนในแบบแรกก็จะคิดว่า มันอาจเสียเวลามากกว่า อาจเสียเงินมากกว่าโดยไม่จำเป็น...

ส่วนหนึ่งในสองแบบนี้ ถ้าเราเป็นคนแบบหนึ่ง แล้วได้เคยมีช่วงเวลาร่วมกับคนอื่นอีกแบบหนึ่ง อาจมีช่วงเวลาที่ต้องยอมรับว่า “ดีเหมือนกัน” กล่าวคือ...

คนในแบบแรก แม้จะไม่เสียเวลา ไม่เสียเงินโดยไม่จำเป็น แต่ย่อมมีโอกาสที่ของที่ตั้งใจนั้นอาจไม่ดีพอ ไม่เพียงพอที่ตั้งใจ ย่อมเสียเปล่าได้เหมือนกัน หรือที่ที่มุ่งไปนั้นมันไม่มีของ จึงเป็นเหตุให้เสียเวลาไปโดยไม่ได้อะไรมาซักอย่าง ในขณะที่...

คนแบบสอง บางทีก็ได้สิ่งที่ลืมนึก ไม่ทันคิด หรือได้ประโยชน์กว่าที่คิด แต่ก็ยอมรับว่าส่วนใหญ่มันก็เสียเงิน เสียเวลาโดยไม่จำเป็นไปสมควร...

นั่นเป็นเพียงตัวอย่างของ “มองหา” และ “ไม่มองหา” ที่แน่นอนว่าเบื้องต้นทำอะไรแล้วมีจุดประสงค์เป้าหมาย ย่อมดีกว่า ทว่าก็ไม่ใช้กับทุกสถานการณ์ โดยอย่างยิ่งเมื่อต้นทุนนั้นมันอาจเท่าเดิม...

ยกตัวอย่างการไปเรียน เพื่อหวังเพียงใบปริญญา สิ่ง “มองหา” คือ การจบการศึกษา ดังนั้นอะไรที่ยาก ไกลตัว สิ่งนั้นย่อมน่าเบื่อ กวนใจ และเป็นอุปสรรค แต่หากการไปเรียนรู้ เพียงเพื่อ “เรียนรู้” แม้ไม่ได้ทุกอย่าง แต่ย่อม “เห็น” และ “ได้” อะไรมากกว่าแค่ ปริญญา

หรือบางคนไปเรียน MBA (ปริญญาโท บริหารธุรกิจ) เพียงเพราะอยากเก่งการตลาดมาสู้กับคู่แข่ง จะมองข้ามเรื่องการจัดการ, เศรษฐศาสตร์ คิดว่าเสียเวลา ใช้ไม่ได้ ไม่ชอบ ต่าง ๆ นา ๆ หรือแม้กระทั่งวิชาพื้นฐานการตลาด ที่อาจรู้สึกว่ามันสิ้นเปลือง เสียเวลา จำต้องไม่ได้ที่แท้แล้ว เมื่อเข้าใจอย่างแท้จริงหลายสิ่งก็พัฒนามาจากพื้นฐาน และสุดท้ายการตลาดเหนือชั้นนั้นมันคงไม่มีในชั้นเรียน จนกว่าจะถูกพิสูจน์ซ้ำ เขาจึงนำกลับมาให้เรียนกัน เช่นนี้ มองหาอย่างไงก็ไม่เห็น แต่คนที่เรียนแบบไม่มองหา เขาก็มีโอกาสหาหลายสิ่งไปใช้วันข้างหน้าได้ ซึ่งไม่ผิดอะไร สำหรับคนที่มองหา เพียงแต่ว่าไปมองหาผิดที่ กรณีนี้ควรลงคอร์สจำเพาะเรื่อง จำเพาะด้าน เช่น การยิงแอด (Ads) โฆษณา การสร้างคอนเทนต์ (contents) ทำนองนั้นไป นี่ก็ตัวอย่างหนึ่ง

อีกตัวอย่าง เหมือนการเดินทางไปท่องเที่ยว หลายคนยอมเดินทางหลายชั่วโมงเพียงเพื่อไปถ่ายรูปมุมเดียวกับที่เขานิยมถ่ายกันมา “มองหา” ไปแต่มุนั้น ระหว่างทางก็ก้มหน้าก้มตาเล่นมือถือ นั่งหลับ หรืออื่น ๆ ไป ซึ่งใช้จะผิดอะไร แต่สุดท้ายเราก็ไม่ได้เห็นสิ่งสวยงามระหว่างทาง บรรยากาศในการเดินทาง แม้กระทั่งช่วงเวลาแห่ง

ความสุขของการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนร่วมทาง ที่มันอาจสวยงามกว่ามุมหรือวิว ที่ไม่ได้ต่างจากรูปภาพบน
อินเทอร์เน็ต และมีโอกาสมากมายที่ไปแล้วไม่เหมือนดังคิดอีกต่างหาก

นี่คือตัวอย่างของการแค่ ไม่มองหา แต่เลือก(เปิดใจ)มองเห็น กับสิ่งที่ผ่านมา ทุกสิ่งที่ผ่านไป ในช่วงเวลา
หนึ่งซึ่งเรามีต้นทุนกับมันอยู่แล้ว การที่ยิ่งมองหา เรายิ่งมองไม่เห็น และที่สุดวันหนึ่งเราอาจจะพบว่า เราไม่
จำเป็นต้องพิสูจน์อะไร เราไม่จำเป็นต้องเข้าเป้าหมายไปในทุกเรื่อง เราไม่จำเป็นต้องได้มาในทุกอย่าง กระทั่งสิ่งที่
เรา “เชื่อ” แล้วพยายามมองหานั้น มันไม่ถูก มันไม่ดี มันไม่ใช่ ก็เป็นไปได้ หรืออาจจะพบว่าแท้จริงแล้วระหว่างทางที่
ไม่มองหานั้นมันก็ดีพอ เพียงแต่เราพลาดไป ผ่านไปโดยที่เราดัน “ไม่เห็น” มันเสียแล้วนั่นเอง
ที่มา <https://sirichaiwatt.com/บทความดีๆ/การพัฒนาตนเอง/เปลี่ยนทัศนคติ/ไม่มองหามองเห็น>

จิ้งจกหางขาด

หางจิ้งจกขาดได้ มันไม่ตาย ไม่เรียกว่าพิการ บางสิ่งในชีวิตคนเราก็เช่นกัน เราขาดมันได้ ไม่ตาย แต่หากเมื่อใดที่เรายึดติดไม่ยอมปล่อยไป ก็คงคล้ายเมื่อถึงเวลาสำคัญ แล้วจิ้งจกนั้นไม่ยอมตัดหางตัวเอง...

คงเคยเห็นกัน บางครั้งที่จิ้งจก หรือสัตว์เลื้อยคลานประเภทกิ้งก่า มันไปไหนมาไหนโดยไม่มีหาง หลายคนทราบดีว่ามันอาจเพิ่งรอดตายมา เพราะสัตว์เหล่านี้มีความสามารถพิเศษในการเอาตัวรอดจากสัตว์นักล่าอื่น ๆ ด้วยการสลัดหางทิ้งไว้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

อันที่จริงแม้หางจะงอกได้ใหม่ แต่ก็ใช้เวลาจะเหมือนเดิมเสียทีเดียว เพราะนอกจากต้องใช้เวลาแล้ว ยังมีผลต่อการเจริญเติบโต รวมถึงมีผลทางร่างกายบางอย่างที่แตกต่างกันไป แต่มันคงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับต้องเสียชีวิตไปเลย...

มนุษย์แม้ไม่มีหางที่งอกใหม่ได้ แต่กลับยึดติดหลายสิ่งยิ่งกว่าหางของจิ้งจกเสียอีก ทั้งที่อาจไม่ใช่ส่วนสำคัญของชีวิต อีกทั้งบางสิ่งที่ต้องเสียไปนั้น หากยังมีชีวิต เราอาจสร้างสิ่งนั้นได้ดีกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ไม่ว่าจะเสียแฟน, เสียเงิน, เสียงาน, เสียศักดิ์ศรี แม้กระทั่งเสียเวลา เหล่านี้เราสร้างได้ เปลี่ยนได้ หาใหม่ได้ และเริ่มใหม่ ที่อาจดีกว่าเดิมได้ทั้งสิ้น...

เพียงแค่หลายคนไม่ยอมตัด ไม่ยอมปล่อย ยึดไว้ ลากไป แบกไปจนตาย ทั้งที่มันไม่ใช่อวัยวะ หรือส่วนหนึ่งของเรตอนเกิดมาแท้ ๆ

บางทีคนเราจะอยากมีหางที่มองไม่เห็น แล้วหลุดไม่ได้ ตัดไม่ได้ไปทำไมกัน?

ที่มา <https://sirichaiwatt.com/บทความดีๆสั้นๆ/จิ้งจกหางขาด>

